

Arrest

nr. 122 446 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 3 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat V. GUL en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een jonge vrouw van 19 jaar oud, u hebt de Guineese nationaliteit en u behoort tot de Peul stam. U bent geboren in Sangaredi en u heeft er ook steeds gewoond. Uw vader was horlogemaker en had twee vrouwen. Samen met uw moeder had hij drie kinderen, uzelf en uw twee jongere broers. Met zijn andere vrouw had hij vier kinderen, uw vier halfbroers waarvan er twee ouder zijn dan u. Jullie woonden allemaal samen in Sangaredi. Toen u nog jong was overleed uw moeder aan een ziekte.

Toen uw moeder nog leefde had zij met een vriendin van haar afgesproken dat u met haar zoon A. O. (...) zou trouwen. U vond dat best want u kon goed met deze man opschieten. Hij was slechts iets ouder dan u en u vond hem leuk. U vulde uw dagen verder met naar school gaan, huishoudelijke taken doen en af en toe ging u ook weg met deze jonge man. Jullie gingen soms ergens zitten praten en soms ook eens stappen. Jullie hebben nooit een seksuele relatie gehad.

Op een dag ging u samen met A. O. (...) naar de lokale discotheek en kwam u pas heel vroeg in de ochtend thuis. Uw vader stond op het punt om naar de moskee te gaan om te bidden toen hij u zag toekomen. Hij werd heel kwaad, hij verdacht er u van om een voorhuwelijkse relatie te hebben met A. O. (...), hetgeen tegen de regels van de islam is. Hij verbood u toen om met hem te trouwen.

Uw vader besloot daarop dat u met een vriend van hem zou huwen, T. A. (...). Een oudere imam die reeds twee vrouwen had en waarvan u vroeger nog koranles had gekregen. U verzette zich tegen het huwelijk maar uw vader zijn besluit stond vast, u zou ermee huwen. U maakte de huwelijksceremonie zelf niet mee maar nadien werd u gedwongen om naar het huis van T. A. (...) te verhuizen.

De eerste dagen dat u in zijn huis woonde werd u opgesloten in een kamer. 's Avonds bezocht hij uw kamer omdat hij een seksuele relatie met u wilde. U weigerde maar na enkele dagen dwong hij u toch.

Na iets meer dan een week waren T. A. (...) zijn andere vrouwen het beu om voor u te zorgen en ze eisten dat u ook uw deel van het huishouden op u zou nemen. T. A. (...) gaf u geld om naar de markt te gaan en boodschappen te doen. U zag uw kans schoon en u vluchtte weg uit Sangaredi.

U bleef van oktober tot december in Conakry bij een vriend van uw oom. Op 25 december 2012 nam u vervolgens het vliegtuig naar België waar u op 27 december 2012 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u tegen uw zin zijn uitgehuwelijkt aan een vriend van uw vader aangezien uw verklaringen hieromtrent op vele vlakken tegenstrijdig zijn en daarnaast ook geenszins plausibel zijn.

Vooreerst legt u manifest tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de persoon waarmee u zou moeten huwen van uw vader. Tijdens het interview dat u op 22 januari 2013 heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat de naam van de man met wie u een religieus huwelijk gesloten heeft, M. – M. B. (...) is (DVZ verklaring afgenomen op 22 januari 2013, p. 5). Ook bij het invullen van het attest van familiesamenstelling op de DVZ op 22 januari 2013 gaf u aan dat uw man M. – M. B. (...) heette. Uw beide verklaringen werden door u op 22 januari 2013 expliciet goedgekeurd. Deze verklaringen staan echter haaks op uw latere verklaringen. Tijdens uw interview op het CGVS verklaarde u dat u gehuwd was met een man die T. A. D. (...) heet (CGVS, p. 13, p. 28). Ook op het door u zelf ingevulde attest van familiesamenstelling dat u op 13 november 2013 werd toegestuurd en dat u mee had op de dag van het interview op het CGVS gaf u aan dat uw man T. A. D. (...) heette (zie administratief dossier). Dat u over een dermate eenvoudig doch cruciaal element geen eenduidige verklaringen weet af te leggen doet zonder meer afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder is het ook opmerkelijk dat u tijdens uw interview op het CGVS aangeeft dat u geen idee heeft hoe oud uw man is, dat u denkt dat hij uw vader zijn leeftijd heeft. Wanneer daarop gepeild wordt naar een ruime schatting van uw vader zijn leeftijd geeft u aan geen idee te hebben van hoe oud uw vader is (CGVS, p.13). Dit alles in tegenstelling tot uw verklaring op de DVZ waar u aangaf dat uw vader 60 jaar is (zie attest van familiesamenstelling ingevuld op 22 januari 2013). Dat u eerst wel weet hoe oud uw vader, en dus ook bij benadering hoe oud uw man is en later weer niet doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Los daarvan is het ook geenszins plausibel dat u wordt uitgehuwelijkt aan een man, ongeveer twee weken bij hem verblijft, en u zelfs niet bij benadering kunt zeggen hoe oud deze persoon is (CGVS, p. 13). Ook wat betreft uw schoonouders legt u tegenstrijdige verklaringen af. Volgens uw verklaringen op de DVZ heet uw schoonmoeder H. D. (...) en uw schoonvader T. A. B. (...) (zie attest van familiesamenstelling ingevuld op 22 januari 2013) terwijl u tijdens uw interview op het CGVS aangaf dat uw schoonmoeder O. (...) heette en dat u van uw schoonvader enkel zijn bijnaam wist (CGVS, p. 14). Ook deze flagrante tegenstrijdigheid ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Uw verklaringen omtrent uw vlucht uit Sangaredi zijn al evenzeer tegenstrijdig. Zo verklaarde u bij het begin van uw interview op het CGVS dat u na Sangaredi verlaten te hebben eerst naar Boké ging, bij een vriendin van uw moeder, daarna ging u terug naar Sangaredi voor enkele dagen waar u bij u thuis verbleef, om tenslotte naar het dorp Dakoura te gaan waar u bij een vriendin van u verbleef. Van daaruit zou u naar Conakry gegaan zijn naar uw oom van moeders kant, B. B. (...) (CGVS, pp. 5 – 6). Dit staat volledig haaks op de verklaringen die u aflegde op het eind van uw interview, toen verklaarde u dat u eerst naar een vriendin van u geweest was, waarna u terugkeerde naar Sangaredi waar u enkele uren bleef wachten in de taxi tot die u rechtstreeks naar Conakry bracht (CGVS, p. 23). Dat u over een dermate eenvoudig gegeven twee volledig tegenstrijdige verklaringen aflegt ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Ook uw verklaringen over de manier waarop u gevlucht bent zijn tegenstrijdig. Toen u in het begin gevraagd werd hoe u gevlucht was, of u misschien zomaar was weggewandeld, antwoordde u dat uw man niet thuis was en dat u dan het huis hebt verlaten (CGVS, p. 14). Dit staat haaks op uw latere verklaringen als zou u kunnen ontsnappen zijn omdat uw man u de opdracht gaf om

naar de markt te gaan (CGVS, p. 23). Los van het feit dat uw verklaringen hieromtrent opnieuw tegenstrijdig zijn en zij bijgevolg uw geloofwaardigheid ondergraven is het ook geenszins plausibel dat uw man u na dagenlang verzet zou toelaten om onbewaakt zijn huis te verlaten en u daarenboven genoeg geld zou geven om te kunnen vluchten (CGVS, p. 23).

Verder is het ook geenszins plausibel dat uw vader de bestaande afspraak met de familie van A. O. (...) (dat u met hem zou trouwen) zou opzeggen (CGVS, p. 17, p. 27). Deze afspraak werd gemaakt door uw moeder toen zij nog in leven was en werd door uw vader bevestigd (CGVS, p. 21, p. 28). Uw vader had hierover zelf reeds gesprekken gevoerd met de familie van A. O. (...) (CGVS, p. 28). Dat hij dan louter op basis van vermoedens dat u een seksuele relatie zou gehad hebben met A. O. (...) deze afspraak eenzijdig opzegt ondanks het feit dat hij deze vermoedens geenszins kon hard maken aangezien zowel u als A. O. (...) ook steeds beweerd hebben geen relatie te hebben gehad (CGVS, pp. 18 - 19) en u evenmin zwanger was, lijkt weinig aannemelijk. Te meer daar u ook hebt aangegeven dat u zou vluchten indien u zou gedwongen worden te huwen met deze man (CGVS, p. 22, p. 29). Dat uw vader dan zijn vermoedens openbaar maakt, zijn woord breekt ten aanzien van de familie van A. O. (...) om u vervolgens te dwingen om te huwen met een veel oudere man lijkt weinig plausibel. Dat hij daarenboven het risico neemt dat u zou wegvluchten en hij aldus ten schande zou komen lijkt geenszins aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het huwelijk veeleer dan een contract tussen twee personen een contract tussen twee families of twee gemeenschappen is. Volgens dezelfde informatie zou een scheiding aanzien worden als een schande voor de familie. Omwille van deze reden wordt dikwijls rekening gehouden met de mening van de bruid (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). In dit licht is het dus geenszins plausibel dat uw vader het bestaande contract met A. O. (...) zijn familie zou verbreken op basis van ongefundeerde vermoedens om vervolgens het risico te lopen dat u zou weglopen van uw man en uw familie ten schande zou brengen. Dat u eerst werd betrokken in de gesprekken over uw huwelijk met A. O. (...) (CGVS, p. 17) om dan later volledig tegen uw wil te worden uitgehuwelijkt en geen enkele vorm van inspraak te krijgen in de beslissing van uw vader lijkt ook weinig aannemelijk (CGVS, p. 22). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen ook dat uw vader en moeder uit vrije wil zijn kunnen huwen (CGVS, p. 27). Al het voorgaande in acht genomen lijkt het niet plausibel dat uw vader u zou uithuwelijken.

Gezien bovenvermelde vaststellingen kan aan uw verklaringen geen geloof gehecht worden en kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Bijgevolg kan ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet niet toekennen.

De identiteitskaart die u neerlegt doet hier geen afbreuk aan, deze bewijst enkel uw identiteit en uw nationaliteit die hier niet in twijfel wordt getrokken.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekende partij meent tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding en dat verwerende partij een kennelijke appreciatiefout heeft begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij laat weten dat zij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing baseert op weinig overtuigende argumenten die zij in haar verzoekschrift kan weerleggen.

Aangaande de verschillende tegenstrijdigheden, onderstreept verzoekende partij dat zij werd gedwongen om te huwen met een veel oudere man, T. A. D., dat zij nog vrij jong is, dat zij aanvankelijk erg verward en onder de indruk was en dat zij de vragen die men haar op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde niet voldoende begreep. Ze verkeerde nog in een mogelijke shocktoestand en zij herinnert zich niets meer van haar eerste verhoor. Verzoekende partij wijst er vervolgens op dat de versie die zij op het Commissariaat-generaal heeft weergegeven, wel correct is en dat men enkel met deze verklaringen rekening dient te houden.

Verzoekende partij legt verder nog uit dat zij haar verklaringen één jaar later heeft afgelegd en duidt erop dat het na een lange wachttijd normaal is dat men bepaalde traumatische ervaringen tracht te vergeten en te verbannen. Verzoekende partij is immers slechts twee weken bij haar man gebleven, waarna zij is gevlucht. Verzoekende partij besluit dat de afwijzende motivering van verwerende partij geenszins gegrond is op haar realiteit.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij flagrant tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de persoon waarmee zij, gedwongen door haar vader, is moeten

huwen. Dat verzoekende partij over een dermate eenvoudig doch cruciaal element geen eenduidige verklaringen wist af te leggen, doet volgens verwerende partij zonder meer afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Verwerende partij stelt verder ook vast dat verzoekende partij niet kon zeggen hoe oud haar echtgenoot is. Verzoekende partij gaf aan dat zij dacht dat hij ongeveer even oud is als haar vader, doch zij kon niet eens een ruime schatting geven van diens leeftijd. Tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoekende partij dan weer dat haar vader zestig jaar is. Verwerende partij is van oordeel dat deze tegenstrijdigheid verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij. Verwerende partij motiveert eveneens dat het niet plausibel overkomt dat verzoekende partij, die verklaart te zijn uitgehuwelijkt aan een man en die ongeveer twee weken bij hem thuis is verbleven, niet eens bij benadering kan zeggen hoe oud deze persoon is. Hierna wordt in de bestreden beslissing nog gemotiveerd dat de geloofwaardigheid van verzoekende partij verder wordt ondergraven door de vaststellingen dat zij flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de namen van haar schoonouders, dat verzoekende partij eveneens volledig tegenstrijdige versies heeft verkondigd aangaande haar vlucht uit Sangaredi en dat haar verklaringen dienaangaande evenmin plausibel zijn.

Verzoekende partij tracht deze tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden te verklaren door erop te wijzen dat zij jong is, dat zij erg verward en onder de indruk was tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij de vragen tijdens dit gehoor niet voldoende heeft begrepen. Zij wijst erop dat men enkel rekening dient te houden met de juiste versie van de feiten, die zij heeft weergegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad wijst verzoekende partij er in de eerste plaats op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Hoewel erkend wordt dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, rust, zoals reeds gesteld, op elke asielzoeker de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht, en het argument dat verzoekende partij verward was door het onder de indruk zijn van het gebeuren op de Dienst Vreemdelingenzaken doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Haar verweer dat zij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken erg onder de indruk was en dat zij mogelijks in shocktoestand verkeerde, kan derhalve niet als verschoningsgrond worden aanvaard. De Raad wijst er bovendien op dat de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken haar nogmaals werden voorgelezen in het Peul en dat zij het gehoorverslag hierna voor goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 11). Verzoekende partij kan dan ook niet in haar verzoekschrift voorhouden dat zij de vragen die men haar op Dienst Vreemdelingenzaken stelde niet voldoende begreep. Bovendien hebben de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betrekking op zeer evidente vragen, zoals de naam en de leeftijd van haar echtgenoot, de naam van haar schoonouders en de manier waarop zij is kunnen vluchten. Deze elementen maken daarenboven de hoeksteen uit van haar asielrelaas. Dat verzoekende partij hier omwille van de bovenvermelde redenen geen eenduidige, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen over zou hebben kunnen afleggen, betreft dan ook een verweer dat niet ernstig te nemen valt. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift ook nog opmerkt dat zij zeer jong is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij, die verklaart te zijn geboren op 23 maart 1994 (administratief dossier, stuk 11), ten tijde van haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken meerderjarig was. Ook dit argument kan derhalve niet als verschoningsgrond worden aanvaard. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Daar waar verzoekende partij ten slotte nog aangeeft dat zij haar verklaringen één jaar later wel correct heeft afgelegd en dat het na een lange wachttijd normaal is dat men bepaalde traumatische ervaringen tracht te vergeten en dat dan ook enkel het relaas voorgehouden op het Commissariaat-generaal beantwoordt aan de realiteit en zij zich van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niets meer kan herinneren, wijst de Raad erop dat het louter verwijzen door verzoekende partij naar één versie van de verklaringen, met name deze afgelegd bij het Commissariaat-generaal, niet van aard is om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen

maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

2.2.4.1. Betreft de door verwerende partij gedane vaststelling dat het niet plausibel overkomt dat haar vader de bestaande afspraak met de familie van O. zou opzeggen, legt verzoekende partij uit dat haar vader vermoedde dat zij betrekkingen had met haar vriend, A. O. en dat voorhuwelijkse betrekkingen als zonde worden aanzien, waar zware gevolgen aan verbonden zijn. Hierop heeft haar vader dan ook besloten om haar zo snel mogelijk uit te huwelijken en dit zonder haar akkoord. Verzoekende partij stelt dat zij haar familie ten schande heeft gebracht en dat haar vader dit niet heeft kunnen voorzien. Het feit dat zij tegen haar wil werd uitgehuwelijkt kan haar niet worden verweten, te meer daar haar vader het laatste woord voert en zij niet gehouden kan zijn om dit soort gedrag te verantwoorden of uit te leggen. Verzoekende partij besluit dat de interpretatie van de feiten door verwerende partij dan ook eenzijdig is en enkel *“ingegeven werd om een afwijzende beslissing te kunnen wijzen”*.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande argumentatie in wezen een herhaalde versie is van de verklaringen van verzoekende partij die reeds door verwerende partij in aanmerking werden genomen in de bestreden beslissing. Dit verweer kan dan ook geen afbreuk doen aan de motivering die verwerende partij dienaangaande uiteenzet in haar beslissing. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de interpretatie van verwerende partij eenzijdig zou zijn en er enkel op gericht zou zijn om haar asielaanvraag af te wijzen. Volledigheidshalve herinnert de Raad eraan dat er hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde problemen, gelet op de flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden die verwerende partij heeft vastgesteld en die verzoekende partij niet kan weerleggen in haar verzoekschrift (zie punt 2.2.3.2.).

2.2.5. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag geen enkel geloof kan worden gehecht. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Guinee een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard of dat verwerende partij met machtsoverschrijding zou hebben gehandeld.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT